

ik száma-
ólag még
uer Emil

A.

ska leány-
ez. heti
adó Antal
z. Kegye-
stván és
nem isme-
tát. Ezzel
mikor 10
líthat. —
gok vele,
öm is. De
budapest-
ő mestere
— Licht
at a »Kis
van, az a
ódott szá-
zerkesztő-
Ha ezek
duljon az
Eggenber-
ki Forgó
z gyűjte-
rgó bácsi-
nyilat-
zt a »Kis
y. Julius
s nevem
ban. Ma-
ttunk. —
t egyszer
Lipcsében
unkácska
z kötött,
meg. —
lesz ha-
Tekintve,
a magyar
y számos
yar test-
ts Olga.
hibátla-
igazítás
k sorába.
— F. J.
aki még
al leírni?
— Több

KIS LAP



... HIZELKEDVE MUTOGATTA. (Lásd a 297. lapon.)

ELSŐ UTAM A TENGEREN.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)



A BIZTATÁS nagyon fölbátorított és el voltam tökélve, hogy követni is fogom az intést. Csak attól tartottam, hogy pajtásaim csufolni fognak első kísérletem miatt. De nem téték és nem is igen értek volna rá. Vagy három napig folytonosan nagyon nyugtalan volt a tenger, a földézetten mindig sok dolog volt, senki sem ért rá, hogy holmi ingerkedéssel töltse az időt; örült, ha a fárasztó munka után megpihenhetett. Ezalatt pedig az én apró esetemet már rég elfelejtették s pár nap múlva, mikor már az elsónél nagyobb dolgokra is merészkedtem, elfelejtettem magam is.

Mire egy hét letelt, már meglehetősen otthon voltam a hajón, ismertem minden részét s azt is meglehetősen tudtam, milyen élet vár itt. Hát biz' az egy kicsit különbözött attól, melyet valamikor otthon elképzeltem, amikor még azt hittem, hogy a tengeren járni csupa mulatságos kaland s még ha veszedelmes is, hát legalább is nagyon érdekes. A valóságban ez nagyon máskép volt és a legelső nagy különbség az volt, hogy itt is mindenek fölött pontosan teljesíteni kellett a mindennapi kötelességet, holmi kalandról, mulatságról pedig szó sem lehetett. Komoly, szigorú élet folyt a hajón, kemény katonás rendben köllött megtörténni mindennek s még csak arra sem lehetett gondolni, hogy ha nem tetszik, hát megszökünk. Mert körül-körül a végtelen tenger terült el, amelyen

bizony-bizony végig nem uszik a világ legjobb uszó mestere sem. És a kemény napi munka mellett hozzá kellett szokni az egyszerű élethez minden tekintetben.

Már a pihenő és háló helyünk sem volt a legjobb, ami a hajón lehetett. A jobb helyeket a kapitány meg a tisztek foglalták el, a mi kabinünk pedig egy sötét zugban volt, ahol csak úgy félig-meddig lehetett valamit látni a lámpás pislogó világosságánál. A hullámok örökké csapkodták a hajó falát s eleinte mindig azt hittem, hogy most mindjárt betör a víz és ha elalszom, egyszer majd csak azon veszem észre magamat, hogy megfulok. De lassanként hozzá szoktam ehhez is, ámbár nem tagadom, sokszor gondoltam rá, hogy mégis csak különb lakás esett otthon a mi kényelmes, világos szobánkban, ahol jó ágyban minden aggodalom nélkül nyújtózkodtam el.

De még ez megjárta. Sokkal nehezebb volt hozzá szokni az ételekhez. Nem voltam soha válogató, de biz' akkor idő kellett, amíg le bírtam gyűrni azt a besózott húst, melyet napról napra elénkbe táltak. A hajó szakácsa nem is valami nagyon erőltette meg a tudományát, hogy jól elkészítse az ebédet; csak éppen hogy valamennyire meg lehetett rágni az ételt. Bizonyosan számított rá, hogy jó fogunk van, és ha megéheztünk, nem sokat kérdegetjük, milyen izü. Eleinte csak úgy foghegygel kácsolgattam a silány eledelt és kutatgattam, nem lehetne-e valami egyebet, jobbat kapni. De hát a hajón nincs bolt, nincs hova betérni nyalakodni, s lassanként az éhség rám parancsolt, hogy érjem be azzal, amit kapok. Szerencsére

a kétsze
csemegéhárom
adnád a
friss, roMi
hajós él
tomat i
dásom
szokatla
hogy a
egy ki
Egy h
dezték,
parancs
az ör-s
nek lát
mulatsáTa
napon
tásunk
olajjal
csorgot
kezők p
redett.Dani. I
szél sü
majd táM
időnk
csak in
köpöny
rántsd
gyázz, l
romba

a kétszersült nagyon jó izlett s ez is volt a csemegém.

— No, majd meglátod, milyen lesz három hét múlva, biztatott Dani. Oda adnád a világ minden kétszersültjét egy friss, ropogós zsömlyéért.

Mialatt így lassan bele szoktam a hajós életbe, már megkezdtem a szolgálatomat is. Az árbocra való első kapaszkodásom óta nem féltem többé oly nagyon a szokatlan dologtól és meggyőződtem, hogy amit mások meg tudnak tenni, azt egy kis gyakorlással én is megtehetem. Egy hét multával már nem is igen kérdezték, tudom-e vagy akarom-e, hanem parancsolták. Most már végeznem köllött az ör-szolgálatot is, ami nagyon egyszerűnek látszik, de azért sokszor csöppet sem mulatságos, e mellett pedig nagyon fontos.

Talán a nyolczadik vagy kilenczedik napon este volt, mikor Dani még hét pajtásunkkal berontott a háló termünkbe. Az olajjal bekent köpönyegükről csak úgy csorgott a víz, az arczuk is nedves volt, a kezök pedig egészen vörös és meggémbereedett.

— Esik oda kint? kérdém.

— Biz az szépecskén zuhog, felelé Dani. És hozzá tizenhárom próbás északi szél süvölt. Gyönyörű nóta, mondhatom; majd tánczolhatsz rá kedvedre.

— Már miért tánczolnék éppen én?

Mert most rajtad a sor, pajtikám. A mi időnk letelt, most te mégy az őrállásra. No csak indulj szaporán! Huzd magadra a köpönyeged, nyomd a fejedbe a bőrkalapod, ránts lábaidra a nagy eszimat, aztán viagyázz, hogy a szél le ne kapjon, vagy egy gombba hullám le ne söpörjön, mert akkor

nem ebédelsz holnap velünk, hanem teleszel a pecsenye valami jóétvágyuczápa számára.

Már nem ijedtem meg az ijesztgető beszédétől. Bele bujtam a vizmentes köpönyegembe, fejemre huztam a nagy bőrkalapod és kimentem a fődélzetre. Ott gonosz idő járt, az bizonyos. Teljes sötétség uralkodott s a zápor sűrűn zuhogott, a szél irgalmatlanul sivitott. Nekem, ujoncznak, rettentő idő volt ez; alig tudtam megállani a lábamon, amint a hajó erősen himbálózott, az eső a szemembe csapkodott s az erős szél arra felé sodort, amerre éppenséggel nem volt szándékom menni. Csakhogy amíg én ezt csuf időnek gondoltam, a kapitány meg a kormányos nagyon örült neki, mert az az erős szél éppen jó irányból fújt, a vitorlák mind ki voltak feszítve és nagy sebességgel röpitették a hajót. Hogy aztán esik vagy nem esik, kellemes-e a fődélzeten sétálni vagy sem, azzal ők nem törődtek. Az a fő, hogy jól haladjon a hajó.

Haladtunk is pompásan. A karfába kapaszkodva, valahogyan mégis csak eljutottam a kiszabott helyemre, a hajó legelejére, ahol mindig őrködni kell egy-egy matróz-fiunak, ámbátor nem igen értettem, hogy hát mi haszna örködnöm én ott, mikor olyan sötét van. A többi matrózok a hadnaggyal együtt elbujtak az eső elől, de koronként hol az egyik, hol a másik előjött és végig sétált a fődélzeten, néha föl-fölmásztak a vitorlák közé is és igazítottak valamit rajtok, aztán megint eltűntek. Csak ketten voltunk állhatatosan a helyünkön: elől én, hátul meg a kormányos, aki rendületlenül állt a maga kis emelvényén és forgatta a kormány-kere-

ket, hol egy kicsit jobbra, hol egy kicsit balra. Eleinte arra gondoltam, hogy inkább oda megyek hozzá és elbeszélgetek vele. Neki is unalmas lehet ott egymagában álldogálnia. Egyebet sem tehet, mint hogy azt a furcsa óra forma szerszámot nézi, mely előtte ezölöpre van erősítve és most

éjjel egy kis lámpással megvilágítva. Azt már tudtam, hogy az a mágnes-tű, amelyről valamicskét már olvastam is; de hogy a kormányos miképen veszi hasznát, azt közelről szerettem volna nézni. De utóvégre sem mertem oda menni. Mert a kormányos nagyon szigorú, komoly képű



...MINTHA LÁTNÉK VALAMIT. (Lásd a 294. lapon.)

őreg ember volt s ha odamegyek, bizonyosan elkerget, hogy menjek a magam helyére és végezzem a magam dolgát.

Ott maradtam hát a magam helyén, és végeztem a dolgomat, a mi nagyon könnyű is meg nagyon nehéz is volt. Ott álltam a hajó orrán és bámultam előre a

sötétségbe. Lassan-lassan hozzá szokott a szemem és nem is találtam olyan nagyon sötétnek. A hullámokat, melyek a hajónkhoz csapkodtak, egészen tisztán láttam és mármessziről megfigyeltem, mikor egy-egy óriási vízi hegynek mentünk neki. Néha bizony szinte borzongás futott végig. Hogy

fogunk
jutni? I
összetör
nunk?
lésre. Sz

olvasni
a nyug
tudni,
hogy e
lem, c

ágítva. Azt
tű, amelyről
; de hogy
hasznát, azt
ni. De utó-
ni. Mert a
omoly képü

fogunk azon a nagy hullámon keresztül jutni? Hátha fölfordítja a hajót? Hátha összetöri és mindnyáján a tengerbe zuhanunk? Itt ugyan nincs mód a menekülésre. Száz meg száz mérföldnyire vagyunk

minden szárazföldtől, segítségre még csak gondolni sem lehet. Eszembe jutott mind az a sokféle veszedelem, melyről már olvastam, és mondhatom, sokkal mulatságosabb azt ott a kényelmes szobában



... VIZSGÁLGATTA. (Lásd a 295. lapon.)

zzá szokott a
olyan nagyon
yek a hajónk-
tán láttam és
nikor egy-egy
k neki. Néha
t végig. Hogy

olvasni, mint szembe nézni vele, ott lenni a nyugtalanul háborgó tengeren és azt tudni, hogy a veszedelem el is érhet. Csak-hogy ezuttal nem volt itt semmi veszedelem, csupán az én fejemben kavargtak

ilyen gondolatok. A mi jó »*Viola*« hajónk gyönyörűen keresztül szelte a legnagyobb hullámot is és gyorsan siklott tovább.

Kevés idő múltán magam is bele törődtem és lassanként már nem annyira

aggódva, mint inkább csak kíváncsian néztem magam elé, ki a végtelen tengerre. Sötétség helyett most már inkább valami ködös szürkéséget láttam s jó messzire meg tudtam különböztetni a hullámok tajtékzó fehérségét. Ebben gyönyörködtem, mert egyebet ugy sem láthattam. Azaz, vagy egy óra multával mintha egyebet is láttam volna.

Hogy mit láttam, azt nem tudtam, és jó ideig még azt sem tudtam, csakugyan látok-e valamit? Ha egyenesen oda néztem, akkor nem láttam semmit. De ha kissé félre pillantottam, tisztán láttam, hogy a sötétség mellett kiválik valami fehérség, mely mindinkább nő és egyenesen felénk tart. Nem tudtam mi lehet. Talán kőszikla, mely kiáll a tengerből. Ha neki megyünk, összetörik a hajónk. De a kapitánynak meg a kormányosnak tudniok kell, van-e a tengernek ezen a táján szikla. Ők pedig, ugy látszott, nem törődtek vele. Most már kérdés, szabad-e nekem erre gondolnom?

A hajó-hadnagy éppen végig sétált a födélzeten és figyelmesen nézett szét minden irányban. Lestem, hogy neki is föltűnik-é, amit én látok. De biz' ő egészen nyugodtan odább akart sétálni. Ekkor mégis csak rászántam magamat, hogy szólok. Odamentem hozzá.

— Hadnagy ur, kérem... én mintha látnék valamit. (Lásd a képet a 292. lapon.)

— Ugyan mit, te kis tacsó? Hiszen olyan sötét van, hogy talán az orrod hegyét sem látod.

— De igenis, kérem... mikor oda előre nézek, akkor valami fehérséget látok... és mintha folyvást növekednék.

— Ohó, az már valami. És hol, merre látod?

— Emitt... tessék csak egyenesen erre nézni.

A hadnagy merően nézett.

— Nem látok én semmit, mondá aztán.

— Én pedig most még jobban látom és most még nagyobb... mintha igen nagy hajó volna, kifeszített vitorlákkal.

— Hm, akkor vigyázni kell. De én még most sem látom. Szaladj a kabinomba, hozd fel a távcsöveget.

Szaladtam, nagy örömmel, hogy valami szolgálatot tehetek. A hadnagy kabinja épen szemben volt a mi háló termünkkel s a pajtásaim látták, amint benyitottam.

— Hová mégis oda, hé? kiáltott rám Dani. Az a hadnagy ur kabinja. Majd meghuzza a füledet, ha meg tudja, hogy oda mertél menni.

— Ő maga küldött, föl kell vinnem a távcsövet.

— Ugyan minek? Van talán valami látni való?

— Ugy gondolom... alkalmasint egy nagy hajó, mely egyenesen felénk tart. De még nem láthatni jól.

— Ohó, ezt már látnunk kell!

Mindnyájan fölugráltak és mire én a látcsóvel vissza kerültem a hadnagyhoz, már ők is ott voltak. A hadnagy csak egy pillanatig nézett a távcsövön át, aztán élénken mondá:

— Csakugyan! Ügyes, szemes fiú vagy, Tamás. Veszedelmet háritottál el, mert az a hajó egyenesen a mi utunkban jön, bele ütközhattünk volna.

A dicsérő szót jól esett hallanom s még inkább azt, hogy éberségemmel hasznolt tettem. A hadnagy azonban nem vesztegette az időt a beszéddel, hanem rögtön parancsokat kezdett osztogatni.

— Dani! Gyorsan hozd elő a jelző lámpást és tartsd magasra!

Mialatt Dani a lámpásért futott, egy másik fiúnak a kormányshoz kellett szaladni izenettel, a harmadik a matrózokat verte föl s ezekhez a hadnagy csak egy szót kiáltott, már kapaszkodtak föl a vitorlákhoz és ott várták az új parancsot. Fél perc sem telt bele s Dani már előkerült egy vörös lámpással, melyet a hajó orránál magasra tartott és föl-alá himbált. Ugyanekkor már láttam, hogy hajónk balra fordul eddigi irányától, mert a kormányos is megkapta a parancsot.

Ismét alig telt bele fél perc, már velünk szemben is fölillant egy fényes vörös pont. A hadnagy, bár nyugodt maradt az egész idő alatt, mégis észrevehetőleg megkönnyebbedve szólt:

— No, megértettek. Most rendben vagyunk.

Pár pillanattal később elsiklott mellettünk az idegen hajó. Alig néhány ölnyire kerültük el egymást. Hatalmas nagy hajó volt. A miénk sem volt kicsiny, de az még egyszer akkora volt.

— Ha ez belénk ütközik, úgy elgázol, mint elefánt az egeret, szólt a hadnagy. Valjon miféle nemzetség lehet?

Oda gyülekeztünk mindnyájan a hajó korlátjához és a homályban erősen nézegettük az idegen hajót. A hadnagy újra elővette a távcsövet, azon vizsgálgatta, (Lásd a képet a 293. lapon) de biz' a sötétben

nem igen tudott többet kifürkészni, mint mi szabad szemmel.

— No mindegy, akármiféle nemzetbeli, szólt a hadnagy. De az bizonyos, hogy nem valami nagyon gondos legénysége van. Egy ilyen ujoncz-gyerek, mint ez a Tamás, éberebb az ő egész seregöknél.

— Ezt csakugyan jól végezted, öcsikém, szólt egy vén matróz. Ha észre nem veszed, egyenesen ránk tör és most már mindnyájan a sós vízben lubiczkolnánk. Pedig az nem nagyon kellemes ital, kivált ha az ember beleful.

Néhány perczig még ott álldogáltak és beszélgettek, aztán megint kiki a maga helyére széledt, a hadnagy pedig megveregette a vállamat:

— Légy ilyen éber ezentul is. Akkor derék tengerész lesz belőled.

Azontul senki sem beszélt erről a kisesetről. Efféle sokszor megesis s ha tul vannak rajta, senki sem gondol rá többet. De én magam mégis gondoltam, mert jól esett az a néhány dicsérő szó, melyet kaptam. Persze, csak a kötelességemet teljesítettem, s ha elmulasztom, magam is ugyancsak megkeserülöm, mert én is épp úgy jutok bele a veszedelembe, mint a többiek. Mégis megelégedésemre szolgált, hogy jól teljesítettem a feladatomat és hasznos szolgálatot tettem. Egy kis büszkeség s önérzet támadt bennem. Mert lám, akármilyen tudatlan és tapasztalatlan vagyok még itt, mégis fontos lehet, amit végzek. Persze, csak annál erősebben eltökéltem, hogy mindig megteszem, ami tőlem telik. S mikor őrségem letelt, már szinte rátartósabban mentem le a háló-

termünkbe. Ugy éreztem, hogy most már én is egy kicsit tengerész vagyok.

De még a pajtásaim előtt is egyszerre nagyobb lett a becsületem, nem beszéltek velem úgy félvállról. Nem mondták, de láttam, hogy mindegyik szerette volna, ha ő lett volna a helyemen.

Ebben különben volt módjuk, mert felváltva mindegyikre rákerült a sor. Rendesen pedig biz az nagyon unalmas dolog volt, mikor ott kellett lenni az őrségen. Mindenki szívesebben nyújtózott lent a pihenő helyén.

(Folytatása következik.)

KÉTFÉLE FOGÁS.

(Képpel a czimlapon.)

SIETVE végezte Jenő a dolgait, el is készült mihamar a leczkéjével és inkább futott, mint ment kifelé:

— Nagyon szép az idő, lovagolok vagy egy órát.

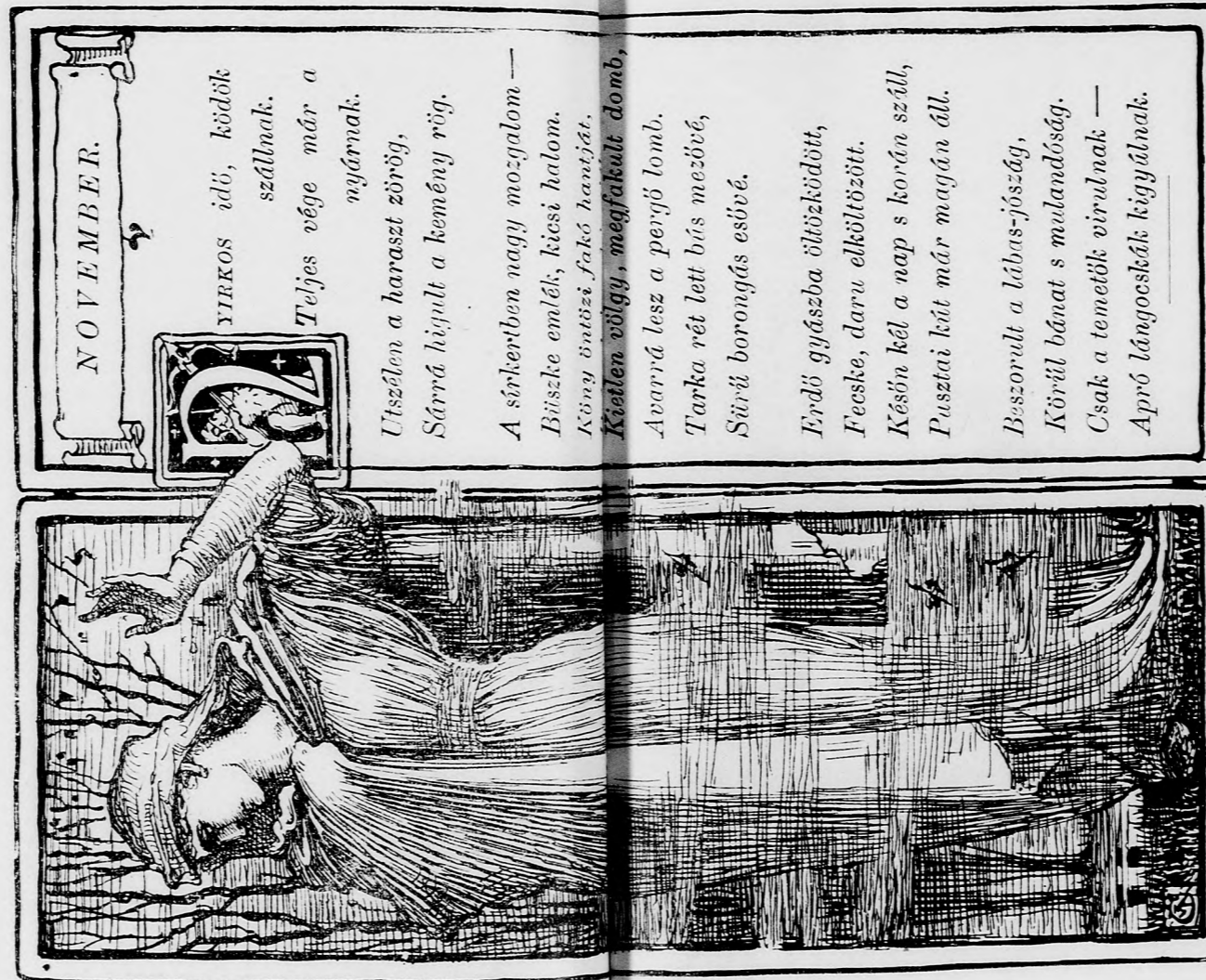
Igazi lovaglást értett, mert valóságos lovacskája volt, mellyel atyja mint ügyes, szorgalmas fiut jutalmazta meg. Fürge, szép lovacska volt s Jenőnek nagy öröme telt benne. »Villám«-nak nevezte el, mert bár különben szelid jószág volt, futni pompásan tudott.

— Hol a »Villám«? kiáltá már meszszirol az udvaron.

— Amott legelész. Elfogjam?

— Majd én magam fogom el és magam nyergelem meg. Ez is multság. De »Villám«-nak ezuttal nem volt

kedve a mulatságra. Amint kis gazdája közeledett, ő ficzánkolva odább vágatott. Bizonyosan tudta, hogy nyereg alá akarják fogni.



Jenő egy ideig csak futott utána, de aztán abba hagyta.

— Így meg nem fogom. De megállj csak, hamis! Mindjárt kifogok én rajtad.

Elsietett, de csakhamar viszatért, kezében rostával s ezt hízelve mutogatta a »Villám«-nak. (Lásd a képet a czimlapon.)

csemegét. Abba hagyta tehát a ficzánkózást és közelebb jött. Jenő már diadalmasan nevetett, ámde még korán volt. Mert az okos lovacska, amint közelebbre ért, látta, hogy biz ott nincs zabocska, s hirtelen megfordulva, nagyot nyerített és elfutott. Talán azt nyerítette:

— Ohó, kis gazdám, nekem is van eszem. Így rá nem szedsz.

— Ejnye, te gonosz! kiáltott Jenő boszusan utána. Most már hogy fogjak ki rajtad?

— Megmondom én, ifiuracskám, szolt az öreg udvaros. Ne akarja rászedni, akkor bizni fog a »Villám« is. Tegyen csak igazán zabot a rostába.

Jenő gyorsan a kulcsárhoz szaladt és kapott néhány maroknyi zabot. Ezzel visszasetett »Villám«-hoz és ujra csalogatta. A bizalmatlan lovacska eleinte nem is igen hederített rá, de aztán lassanként hegyezni kezdte a füleit. Hallotta, hogy már zörög valami a rostában, egészen olyanformán, mint ha zabocska volna benne. Lassan-lassan közelebb jött s most már látta is, hogy csakugyan ott a jó csemege. Nem is futott el többé, hanem egészen barátságosan oda lépett és hozzá látott az abrakhoz. Azt sem bánta, hogy kis gazdája e közben megmarkolja sörényét és vezeti az istáló felé. Ha kapott csemegét, meg is kell szolgálni. Csakhamar meg volt nyergelve, Jenő fölpatant rá és vigan nyargalásztak szerte a mezőn.

— Nesze »Villám«, itt van a jó zabocska, ezt szereted. . . .

Az már bizonyos, hogy szerette. Ismerte is azt a rostát, sokszor kapott belőle

— Igazad volt »Villám«, hogy nem engedted magadat megcsalni, szólt Jenő, s nevetve simogatta meg lovacskája nyakát. Ügyességgel célhoz jutni helyes, de ügyesség és csalás kétféle dolog.

A MEGSZÖKÖTT VICZA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —



FERI azt mondta, hogy csak ketten vannak; de ők, Rózsika és Miczike, váltig állították, hogy hárman sétálnak. Mert a Vicza is csak valami, mi? Még pedig igen kedves és nevezetes játszó társ. Rózsika fogta az egyik, Miczike a másik kezénél s a földet érintgették a lábával.

— Csak azért is sétál, hiába csufólódol. Hármasban sétálunk.

Ferikének, aki vagy három évvel volt idősebb kicsi hugocskáinál, hirtelen nagyon komolyra vált az ábrázata.

— Csakugyan, most már magam is látom. Hm! Ez valóban nevezetes. De attól tartok, baj lesz belőle.

— Micsoda baj?

— Az, hogy a Vicza meg fog szökni.

— Ugyan már no! Hogy szökhetne meg, mikor nem tud járni?

— Most még nem tud, de megtanulja. Jól látom én... valóban nagyon szépen halad. Maholnap pompásan fog tudni járni.

A két piczike leány félig hitetlenül, félig álmékvodva nézett Ferire. Szokva voltak ők hozzá, hogy a nagy, okos Feri mindent jobban tud. És most oly nagyon komolyan beszél. Hátha ő tudja, hogy a

bábu csakugyan megtanulhat járni? Feri pedig újra bizonyította, hogy mind egy szőig ugy van, amint ő mondja.

— No hiszen majd meglátjátok. Megtanítottátok a járásra, hát majd egyszer, mikor rátok un, szépen itt hagy benneteket és világgá szökik.

Rózsika és Miczike csak ámult, csak bámult. Kicsi fejcskékjökben piczi eszeccskékjökkel most már igazán nem tudták, mit higyenek. Mert az bizonyos, hogy ők eddig is sokszor úgy tekintették a Viczát, mintha valósággal élt volna. És ha Feri azt mondja, hogy egyszer csak lábra áll és megindul, hát az bizony talán meg is lehet. Voltaképpen nem is bánták volna. Mert az már valami, ha olyan bábuajok van, mely a maga emberségéből tud járni. El is szánták magukat.

— Csak hadd járjon, szólt Rózsika. Az nagyon szép lesz.

— Igen, legalább nem köll majd hordozni, szólt Miczike. Majd vigyázunk rá, hogy meg ne szökjék.

Feri nagyot kacagott, alig birt a jó kedvével.

— Jaj ti buksi leányok! Soha ilyet! Hahaha!

És büszkén odább ment, nagyon megelégedve magával, hogy ő mennyivel okosabb ennél az oktondi két kis leánynál, és hogy milyen tréfásan elbolondította őket. Hogy fogják most lesni, mikor indul már meg az a hitvány kis bábu a maga lábán!

Feri persze egyáltalában nem hitte, hogy a bábu megindulhasson. De még az nap valami furcsa dolog történt. Mert egykét órával később nagy sirva-ríva találta az udvaron két kis hugocskáját.

— No, mi a bajotok? Mit pityeregtek? kérdé.

— Oh! A Vicza! A mi kedves Viczánk... jaj! Oda van...

— Hol van?

— Eltűnt... Itt hagytuk a tornáczon... és most nincs itt. Oh... talán csakugyan megszökött!

Ezt Feri oly nagyon mulatságosnak találta, hogy roppant hahotára fakadt. Aztán így szólt:

— No ugy-e? Mondtam, hogy lábra áll és megszökök!

— Oh, de ki hitte volna, hogy oly hamar megteszi! Mikor ide letettük, még nem tudott mozdulni.

— Persze, a hamis, rászédett benneket. Tudtam én azt!

— Oh, de hát hova szökhett? Talán még utól érhetjük. Mi jobban tudunk szaladni, szóló Rózsika.

— Igen, csak azt tudnánk, merre futott, sohajtott Miczike. Talán az erdőcskébe szökött, ahol a nyáron voltunk. Ott olyan szép volt!

— Bizonyosan oda szalad, erősíté Feri és nevetve ment be a házba.

A két bohó kis leány azonban nem habozott sokáig, hanem utnak indult az erdőcske felé. Hogy az nagyon messze van az ő kis lábaiknak, hogy mindjárt este lesz és hozzá még eső is fenyeget, azt ők mind nem tudták megfontolni. Ők csak arra gondoltak, hogy a megszökött Viczát utolérjék.

Lehetett volna biz' abból nagy baj is és a mama este már éppen aggódni kezdett, hogy a kicsinyek hová lettek, mért nem térnek haza? — mikor az eső csak ugy szá-

kad; de éppen hogy már kerestetni akarta, hozta őket az erdőkerülő lucskosan, kifáradva, elszomorodva.

— Tessék jobban vigyázni a kisaszszonykákra; mondá a jó öreg. Valami furcsa bolondságot gondoltak és neki indultak az erdőnek, hogy a bábujokat keressék. Jó szerencse, hogy az utamba akadtak.

A mama rögtön vallatóra fogta őket. Nem is tagadták, mi járatban voltak. Elbeszélték az egész históriát. Ugy kell annak lenni, hiszen Feri mondta. Aztán, hogy ne volna ugy? — hiszen a bábu csakugyan eltűnt!

Mikor a mama az egészset megértette, nagyon komolyan nézett Ferire és szigoruan mondá:

— Ismét csufot üztél a kicsinyekből! Elbolondítottad őket és, hogy igaznak lássék, eldugtad a bábujokat. Rögtön add elő a bábút!

— A bábút? De édes mama... én nem dugtam el, nem tudom, hol van.

— Elég a roszt tréfából! Rögtön add elő, mert különben büntetést kapsz.

Feri ugyancsak meg volt akadva. Hol elsápadt, hol elpirult s újra csak azt hebegte, hogy ő nem tud semmit a bábúról. Csakhogy ezt nem hitték neki. Megkapta a büntetést és sirva, elkeseredve feküdt le. Ez már mégis borzasztó! Szenvednie kell a bábu miatt, mikor igazán nem nyult hozzá, nem is látta. Oh bár csak ne is beszélte volna azt a bolondságot a kicsinyeknek! De hát ki hitte volna, hogy még ilyen baj lehessen belőle! Az ember soha sem tudja, hogy a meggondolatlan pajkossággal mikép kerül a hinárba. Most

már ki sem tud belőle gázolni. Mert a bábut nem tudja elő teremteni és senki sem fogja elhinni, hogy nem ő dugta el.

Legalább is olyan keserves éjszaka volt, mint Rózsikának és Miczikének, akik a Viczát siratták. Persze, a mama megmagyarázta nekik, hogy a Vicza nem szökhett meg; de hát eltűnt, nincs. Feri eldugta, talán össze törte, a patakba dobtá, vége van!

Jaj de szomoru éjszaka volt az!

Hanem másnap reggel — no akkor nagyot álmélkodtak, és azt sem tudták, ébren vannak-e vagy még álmodnak. A megszökött Vicza ott feküdt az asztalon.

— Szeleburdi gyerekek vagytok, szólt a mama. Ott volt az a tornácson, csak hogy az asztal széléről a szél lefujta a pad alá s ott nem is kerestétek. Persze, mindjárt az az oktalan história járt a fejetekben, szét sem néztetek.

— Jaj, csakhogy megvan! ujjongott a két kicsike. Soha sem hisszük el többé, ha Feri megint ilyesmit beszél nekünk.

— Csakhogy nekem is lesz eszem és nem beszélek ilyet. Most már tudom, hogy aki okosabb, annak nem szabad az eszét arra használni, hogy a kicsinyeket bolonddá tartsa.

SZÁM- ÉS BETÜREJTVÉNY.

5

1000

S

FRÁNYA MISI.



*FRÁNYA Misi a nevem,
Nevem méltán viselem.
Nagyapóka nagy kö-
csöge*

*Fejemen,
Nagy anyóka szemüvege
Szememen.*

*Szorogatom apácská-
nak*

*Öblös, nagy ernyőjét,
Fogom édes anyács-
kámnak*

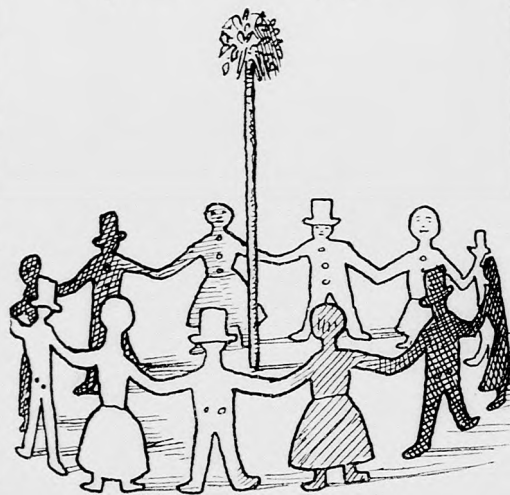
Imádságos könyvét.

*Fa-padocskán üldögelek,
Kiskirályal sem cserélek.
Ha magamat kimulattam,
S alakom megbámultattam,
A játékot megeléglem —
Azaz: mással fölcserélem.*

*Kártya-papírosbul apró
Darabokat vagdalok.
És belőlük — csattogj olló! —
Tánczosokat szabdalok.*

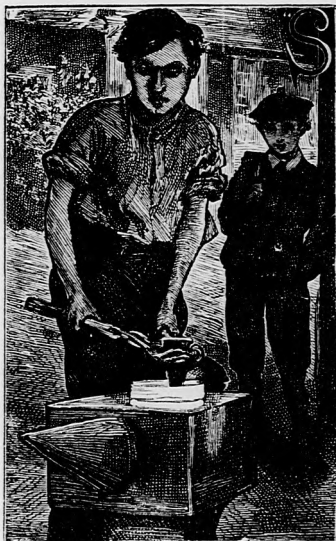
Haja ha!

*Középen a májusfa!
Gavallérok, kisasszonykák
Vigan körül tánczolgatják.*



HASZNOS MESTERSÉGEK.

— A kovács. —



SZIKRÁT hány
a tüzes vas,
amint rá-
csap a ne-
héz pöröly.
Mintba
mérgeesen
harczra
szállana és
fenyegetőz-
nék, hogy
ne bántásák.
De akinek
kezében a
pöröly, az
nem ijed
meg a sziporkázó

szikráktól és a hatalmas vas végre is enged: olyan formára hajlik, amilyenre mestere, a kovács, kívánja.

Erős mint a vas, kemény mint a vas, szoktuk mondani. De a kovácsmester tudja, hogy a vasat is meg lehet puhítani, mindent lehet belőle csinálni, amit akarunk. Csak jó erős tűz kell hozzá, mely a hideg korában kemény vasat megtüzesíti, megpuhítja s ekkor aztán a kalapács ütésétől függ, hogy milyenre görbül.

A kovács mestersége a legrégiebbek közül való és a leghasznosabbak egyike. Mióta az emberek csak ismerik a vasat, természetesen mindig voltak kovácsok, akik a vasat az emberek céljaira feldolgozták. Már a legeslegrégibb ókorban, melyről emlékeink vannak, dolgoztak a kovácsok, csak úgy mint mai nap. Az ősrómaiak pedig a maguk pogány vallásában oly nagyra becsülték ezt a mesterséget, hogy egyik főistenöket, Vulkánt, mint kovácsot képelték.

Nem is hiába tartották nagyra, mert nagyon rosszul volnánk, ha a kovács nem

dolgozná fel a vasat mindenféle, amire szükségünk van. Mert vas nélkül semmiféle szerszámuunk nem lehet tartós, erős. Egyszer, réges-régen, volt Magyarországon egy könnyelmű, gyöngé király, akit Kun Lászlónak hívtak, mert az országba akkor bevándorolt és akkor még nagyon szilaj kunokat igen szerette. E király alatt az ország igen elszegényedett és az ő csufjára elneveztek egy fajta szekeret Kun László szekérének. Ez pedig olyan fakó szekér volt, amelyen még csak egy szögecske sem volt vasból, hanem minden csak fából, mert olyan nagy volt a szegénység, hogy nem tudtak vasat venni.

Mai nap nincs olyan szegény pór, akinek vas abroncs ne volna a szekere kerékén. De akár szekeret csináltatunk, akár házat építünk, vagy bármi egyébhez fogunk: mindenütt ott dolgozik a kovács, mert csak az tartós és erős, ami vassal van összefoglalva és megerősítve.

Kovács persze nagyon sokféle van. Még ma is sok helyen tanyáznak a faluvégen nyomoru czigányok és végeznek kovács munkát. De ez nem az igazi ám. Az igazi kovács mesternek sokat kell tanulnia, hogy jól értse a dolgát. Ne csak lovat tudjon megpatkolni vagy kerékre vas abroncsot ütni. Városokban a kovácsinas nemcsak iskolába jár, mint más szorgalmas tanuló, hanem még külön tanul rajzolni is, hogy a hajlékony vasból szép formában tudjon mindenféle holmit készíteni, ami nemcsak erős, hanem a szemnek is tetsző legyen. Vannak is kovácsok, akiknek a munkájuk szinte ötvös munka számba megy, s kiállításokon megjutalmazzák.

Hajdanában legnagyobbra becsülték a fegyver-kovácsokat, akik remek pánczélokot, fegyvereket tudtak kovácsolni. A nemzeti Muzeumban most is láthatni még a régi kovácsmesterek e munkáit, melyek bizonyítják, hogy hajdanában is jól értették ezt a mesterséget.

Mesterségnek a kovács mesterség amilyen hasznos, éppen olyan nehéz is. Reggeltől estig ott áll a tüzesítő kemenczénél és emelgeti, kalapálja az izzó vasat, melynek sziporkázásától mások elfutnak, míg ő a kezében tartja és nehéz pörölyvel kalapálja. Izzadság veri homlokát s este fáradtan tér nyugalomra, de másnap ismét örömmel fog munkájához, mert ezzel becsületesen megkeresi a kenyerét.

MARGIT ÁLMA.

— Sargeant C. K. meséje. —



is Margitnak születésnapja volt. A jó nagymama olyasmit ajándékozott neki, amit már régen kívánt magának: t. i. gyönyörű festéktartót.

Margitka ma nyolcz éves lett és a festéket azért kapta, amiért oly gyorsan tanulta meg az olvasást. Mindig szeretett rajzolgatni s testvérei néha-néha oda is kölcsönözték neki a maguk festékeit, hogy színeze ki a képeit; de a nagymama azt vélte, előbb olvasnia kell tudni, mielőtt a színezéshez lát; s éppen mult héten sikerült Margitkának egy oldalt egész hibátlanul elolvasni. Akkor megígérte a nagymama, hogy öröm és meglepetés néz reá a születésnapján.

Margit úgy félig-meddig kitalálta, mi lesz az? — de iparkodott nem gondolni reá, mert hátha mégis csalódnék?

Ime most beköszöntött a születésnapja s vele a festéktartó, még hozzá egy olyan gazdag, mint amelyet remélni sem mert soha. Igazán pompás volt! Nem hiányzott abból egy szín sem, sőt az arany és ezüst is megvoltak benne. Az ecsetek

is olyan aprók voltak a ládikában, hogy még legpiczinyebb tárgyakat is ki lehetett velök festeni. Margit olyan boldog volt, hogy alig tudott reggelizni, s mihelyt kész volt, rögtön felszaladt az iskola-szobába festeni. Természetesen, ma szó sem volt leczkéről. Margit egész nap csak föstögett. Az egyik képen láthatók voltak kék csónakok piros tengeren, a másikon meg ezüst madarak ettek arany tálból; de a legfurább minden között volt egy nagyon sárga arczu kis fiu, aki kék levest evett zöld kanállal. Margit el sem tudta képzelni, miért nevet a mama olyan jóízűen, mikor neki a képeket mutatja; de minthogy igen meg is dicsérte az ő művész-leánykáját, hát meg volt elégedve s boldogan festeggett szakadó estig. Végre, gyertya-gyújtáskor, egy fáradt, de igen boldog kis leányka »jó éjszakát« kívánt mindenkinek, s lefeküdt aludni.

Alig hogy Margitka becsukta a szemét, különös dolog történt vele. Azt képzelte ugyanis, hogy bele néz a festéktartóba s minden egyes festéknek volt — arcza és mindnyájan oly gyorsan beszélgettek, ahogy csak birtak.

Eleinte Margit sehogysem tudta megérteni, voltaképp mit is csacsognak? — de miután egy kis ideig figyelt, megértette, hogy azon vitatkoznak: valjon melyikök a leghasznosabb s a legszebb?

Természetesen Zöld kijelentette, hogy ő az.

— Mert, úgy mond, a természetnek én vagyok a főszíne. Nézzétek a lombot: az ember nem is képzelheti más színűnek a lombot, mint amelyet én adok neki. Igaz, néha barna, sárga és piros is; de

már ak
lepereg,
meredez
míg a r
zöldjéve
bármily
meddig
get a föl
Persze
a legsze
választo
földünk

vagy a t
az embe
nyok és
hónvéd
gibb id
lástos k
termeik

Sárga.
retnek,
kövei a
az én
arczoma
e világo
nap elh
fü nem
taggá v
kül. Ez

Milyen
az ég!
az én
férfi és

hasznos
Barna

már akkor haldokol. Lehull, hervadtan lepereg, avarrá lesz s csak kopasz ágak meredeznek a nyirkos, metsző levegőben, míg a repkény s a fenyő az ő állandó zöldjével egész télen át virul, hó és fagy bármily mérgesen mardossa. De valameddig a selymes fűszál sző puha szőnyegét a földre: milyen főszinben tündöklük? Persze hogy zöldben! Én vagyok tehát a legszebb s leghasznosabb, különben nem választottak volna engem, hogy kedves földünket fődjem.

— Meglehet, felelé *Piros*, hogy te vagy a természet kedvence; de én meg az emberé vagyok. A bátor férfiak asszonyok és gyermekek védelmezője. A vitéz honvéd engem visel a csákóján. A legrégibb időktől fogva én voltam a biborpalástos király színe. Én diszesítettem a termeiket, én ruháztam a testüket. . .

— Nem, nem! szakítá őt félbe *Sárga*. A királyok engem épp úgy szeretnek, mint téged. Kincses házaik drága kövei aranyba vannak foglalva, ez pedig az én szíнем és sokan jobban szeretik arczomat látni, mint bármi mást kerek e világon. Mi történnék mindennel, ha a nap elhomályosulna? Ember nem élhetne, fű nem nőhetne, és a föld teljesen sivattagá válnék a szépség és világosság nélkül. Ez pedig tőlem jön.

— Elfelejtesz engem! kiált *Kék*. Milyen szomorunak látszanék nélkülem az ég! Majdnem minden gyermek szeme az én színemet viseli. Mondom nektek: férfi és nő engem vall a legszebbnek!

— Meglehet. De én vagyok a leghasznosabb, szólt egy másik hang, és *Barna* emelte föl setét fejét. Én ruhá-

zom *Föld* anyánkat, fedem az állatok nagy számának felét, és sok nő engem választ ruhája színéül, mert engem találtak a leghasznosabbnak.

— Jól tudom, hogy nagyon keveset használlok, mond *Lila* félénk hangon. Én csak egy pár virágot segítek ruházni; de mégis, ugy reményilem, szeretik az én kedvenczemet, az ibolyát.

Éppen ekkor látott *Margitka* egy napsugarat besütni az ablakon s hallott egy hangot, mely, ugy látszott, maga volt a napsugár. Ezt mondá:

— Gyermekeim! Hagyjátok el a hivalkodó pörölést. Hogy melyik a leghasznosabb és legszebb szín? Ezt akarjátok tudni? Megmondom, figyeljetek reám. Egyőtök sem tudja talán, hogy ti magatokban nem vagytok semmi, hanem mindnyájatok királya a *Fehér*. Ő mindig tiszta és jó; rajta egy foltocska sem látható. Mi lehet tisztább a hónál? Ti mindnyájan egymástól függök s egy a másik nélkül nem létezhetnék. Tehát ne vitakozzatok többé, hanem együtt segítsetek inkább boldogítani az embereket, s szépiteni a földet. Igy lesztek igazán »szépek is, hasznosak is!«

— Iparkodni fogunk! kiálták a színek és *Kék* mindjárt leült *Zöld* mellé, míg *Arany* és *Szürke* büszkeséggel mutaták arczukat. És akkor ugy tünt fel, mintha sötétednék a szoba. *Margit* fölébredt s látta, hogy épp világosodni kezdett.

— Istenem, szólt a gyermek magában, mily fura egy álmom volt! Szeretném tudni, vajjon jó barátok-e most a festékeim?

S felülve az ágyában, megvizsgálta a festékeit s egész rendben találta őket.

Ujra lefeküdt s még egy verset aludt. Csak az öcsse leczkójénél jutott ismét eszébe az álma s elmondta a tanító urnak, aki ezt az álmot kedvesnek találta s leírta, hogy Margit el ne felejtse és tartsa eszében, hogy mindnyájunknak, úgy mint a színeknek, nekünk is szükségünk van egymásra.

Angolból EISENSTÄEDTER ANNA.

SZÁMREJTVÉNY.

4	4	4	4	4
10	10	10	10	10
6	6	6	6	6
15	15	15	15	15
5	5	5	5	5

Ezek a számok úgy helyezendők el, hogy azokat felülről lefelé és balról jobbra össze adva, 40-et kapjunk.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXIX. kötet 16-ik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Karenovics Ilonka, Mezei Berta és Ilonka, Timár Ella és Stefania, Sugár Katicza és Márta, Schaffer Mariska és Gézuska, Gulácsy Irén, Nemthy Mariska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szakáts Terka. Levélkédben kifejezett érzelmeid dicséretedre válnak. Az adakozásról az illető rovatban számolok el. — **Jelenik Adél.** A mese mondás kedves hangját jól eltaláltad, de a tanulsága nincs eléggé megokolva, és szinte fájón esik olvasni a többi mókuskok kegyetlen-

ségét Gizike iránt, ki akkor volt először életében mókuska s így nem igen érhetne föl ésszel, mily veszedelemmel jár az, ha az evetke nem idején gyűjti a télire való fenyőmag- és mogyoró-szemeket. Egy alaposabban átgondolt művecskének szívesen nyitok tért, ha ugyan nem találd kellemebbnek olvasni, mint irni tündérmesét. — **„Szegedi leány.”** Nagyon is didacticus, tehát színtelen, tehát unalmas. A kézirat iránt két hétig rendelkezhetik. — **Sándor Deutsch.** (Magyarán: Deutsch Sándor. Magyar keresztnév és német névrend: hogy illik ez össze?) Sem budapesti, sem bécsi levélbélyeg-vásárló kereskedői címet nem tudok. A bécsi u. n. »levélbélyeg-börze« a minapában bukott meg. Forgó bácsi csak jótékonyági ügyekben közvetít; üzletiekben nem. — **Massanek Lenke, Szenes Mariska és legifj. Szenes Ede.** Ha nevetek nem volt benne a megfejtők sorában, ez azt jelenti, hogy a levelet nem kaptam meg, ami a m. k. postán elégszer megesik. — **Sziklai József.** Nagyon régi tréfa az. — **Kerecsényi Béla.** Kapóra kérdezősködöl. Egy jeles munka jelent meg éppen most, melynek címe »*Üdvözlégy Mária!*« imakönyv a bold. szűz tiszteletére. Szerzője dr. **Walter Gyula.** Előjáróban a b. Szűz tiszteletéről szól; ezt követi a változó ünnepek táblázata s egyházi naptár. Majd jönnek gazdag sorozatban az ájtatosságok s a lélekiemelő, szebnél szebb imádások. A 16-od rétü szent könyv 34 ivre terjed s ára 80 krtól 3 frtig. Az árkülönbségnek a kevésbé-többé diszes bekötési tábla a magyarázója. Megrendelhető Esztergomban a szerzőnél. Minden r. kath. magyar gyermek lelkesedést és felmagasztalást fog meríteni ebből a szép műből, mely szeretett hazánk Védasszonyának imádsására tanít. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótékonyág.

A tüzkárosultak javára: Szakáts Terka gyűjtése 5 frt. (Egyes adakozók: Bokody Emma 50 kr., Szánthó Jolán 15 kr., Keresztmama 1 frt., Cseh Lajos bácsi 1 frt., Mangesi Ilona 20 kr., Strasser Laura 20 kr., Strasser Rudolfine 20 kr., Strasser Aladár 20 kr., Egy bácsi 35 kr., Egy másik bácsi 20 kr., Szakáts Irén 50 kr., Szakáts Terka 50 kr.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.